

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 65Ek/2059/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120441130
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Soňa Sura PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120441130.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: I. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. A. XXXX/XX, XXX XX A., právne zast. JUDr. Dušan Slanina, advokát, so sídlom Horné bašty 8943/25, 917 01 Trnava, proti povinnému: MILS, s.r.o., so sídlom Hospodárska 55, 917 01 Trnava, IČO: 36 743 275, o vymoženie pohľadávky vo výške 220,05 Eur, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Ing. Zuzana Dobrodenková, so sídlom exekútorského úradu Blahova 13, 909 01 Skalica, pod sp. zn. 26EX 42/21, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/2059/2020 zo dňa 26. augusta 2021, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/2059/2020 zo dňa 26. augusta 2021 z a m i e t a.

I. Súd oprávnenému p r i z n á v a náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/2059/2020 zo dňa 26. augusta 2021, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 20,83 Eur.

o d ô v o d n e n i e :

1. Na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, doručeného súdu dňa 24.11.2020 sa začalo proti povinnému exekučné konanie pre vymoženie pohľadávky oprávneného, priznanej na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je Uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 23Cb/143/2015 zo dňa 28.09.2020, právoplatné dňa 30.10.2020 a vykonateľné dňa 03.11.2020 (ďalej len ako „exekučný titul“).

2. Vykonaním exekúcie poveril tunajší súd Poverením sp. zn. 65Ek/2059/2020 dňa 21.01.2021 súdneho exekútora JUDr. Ing. Zuzanu Dobrodenkovú, so sídlom exekútorského úradu Blahova 13, 909 01 Skalica, ktorá ju vedie pod sp. zn. 26EX 42/21. Doručením poverenia súdnemu exekútorovi dňa 21.01.2021 sa začala exekúcia vykonávaná v neprospech povinného.

3. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 65Ek/2059/2020 zo dňa 26.08.2021, vydaným vyšším súdnym úradníkom, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol (I. výrok) a oprávnenému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 20,83 Eur (II. výrok).

4. Vyšší súdny úradník svoje rozhodnutie odôvodnil poukázaním na to, že: „Súd preskúmaním návrhu povinného na zastavenie exekúcie konštatuje, že tento bol podaný v zmysle ustanovenia § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, teda po zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, a takto podaný návrh nemá odkladný účinok. Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie, namietal porušenie práva na spravodlivý súdny proces povinného v 1. rade ako aj povinného v 2. rade, už v základnom konaní a následne aj v exekučnom konaní, pretože právny zástupca oprávneného bol v minulosti právnym zástupcom L. M., pričom konanie proti záujmom L. M., je aj konaním proti povinnému. Z uvedeného

dôvodu mal povinný za to, že oprávnenému nepatrí žiadna náhrada trov konania, pretože mu žiadne trovy za právne zastúpenie ani nevznikli. Ku skutočnosti namietanej povinným ohľadom základného konania, ktoré predchádzalo vydaniu exekučného titulu exekučný súd konštatuje, že nie je oprávnený preskúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu Uznesenia Okresného súdu Trnava sp. zn. 23Cb/143/2015 zo dňa 28.09.2020, právoplatný dňa 30.10.2020 a vykonateľný dňa 03.11.2020, teda preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátane postupu orgánu) vydaného v základnom konaní. K tvrdeniu povinného, že exekučné konanie trpí neodstrániteľnou vadou, nakoľko právny zástupca oprávneného bol v minulosti právnym zástupcom povinného v 2. rade exekučný súd uvádza, že exekučným titulom v predmetnom konaní je Uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 23Cb/143/2015 zo dňa 28.09.2020, právoplatný dňa 30.10.2020 a vykonateľný dňa 03.11.2020. Predmetný exekučný titul, zaväzuje žalobcu (v tomto konaní jediného povinného) MILS, s.r.o., so sídlom Hospodárska 55, 917 01 Trnava, IČO: 36 743 275, na zaplatenie trov konania vo výške 220,05 Eur. V exekučnom konaní je taktiež len jeden povinný a to MILS, s.r.o., so sídlom Hospodárska 55, 917 01 Trnava, IČO: 36 743 275. Osobu L. M. a teda osobu, ktorú povinný uvádza ako povinného v 2. rade, nezaväzuje exekučný titul na plnenie osobe oprávnenej, a rovnako osoba L. M. nie je povinným v tomto exekučnom konaní. To čo zaväzuje osobu právnickú nezaväzuje štatutárny orgán alebo konateľa ako fyzickú osobu. Nie je možné v tomto prípade teda stotožniť osobu povinného, ktorým je právnická osoba MILS, s.r.o., so sídlom Hospodárska 55, 917 01 Trnava, IČO: 36 743 275 s osobou fyzickou L. M., aj napriek tomu, že je jej konateľom, pretože konateľ koná v mene spoločnosti a za ňu. V tomto prípade je teda zaviazaná uhradiť pohľadávku vymáhanú v tomto exekučnom konaní právnická osoba MILS, s.r.o., so sídlom Hospodárska 55, 917 01 Trnava, IČO: 36 743 275. Na účely práva ide o dva rozdielne subjekty s právnou subjektivitou. Súd má za preukázané, že právny zástupca oprávneného bol právnym zástupcom osoby L. M., ale nie právnym zástupcom právnickej osoby, ktorá je povinným v prebiehajúcom exekučnom konaní. Súd uvádza, že aj v prípade, že by povinným bola v tomto konaní fyzická osoba, ktorej právny zástupca oprávneného poskytoval právne služby v minulosti, dôvod, ktorý uvádza povinný nie je dôvodom, ktorý zakladá neplatnosť právneho úkonu. Ak by k takej situácii došlo išlo by len o disciplinárne previnenie právneho zástupcu.“ Keďže podľa právneho názoru vyššieho súdneho úradníka povinný nepreukázal neprípustnosť začatia exekúcie a vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie neuvádza žiadne dôvody, ktoré by predstavovali skutočnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo inak spôsobujú neprípustnosť exekúcie, vyšší súdny úradník dospel k záveru, že v danom prípade povinný neuniesol dôkazné bremeno, a preto návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a úspešnému oprávnenému priznal nárok na náhradu trov exekučného konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s podaním vyjadrenia k návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

5. Proti takémuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol nasledovné: „Máme za to, že návrh na zastavenie exekúcie bol podaný včas postupom pri zachovaní zákonných lehôt. Máme za to, že povinnému bolo doručené Upovedomenie o začatí exekúcie dňa 09.02.2021. Povinný podal návrh na zastavenie exekúcie elektronicky dňa 24.02.2021 a to e-mailom súdnemu exekútorovi. Následne bol predmetný návrh podaný poštou dňa 05.03.2021, pričom súd v danom prípade nevzal do úvahy, že návrh bol podaný najskôr elektronicky a následne poštou, v dôsledku čoho nesprávne posúdil návrh ako podaný podľa § 61k ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku, pričom máme za to že návrh bol podaný včas a mal byť posúdený podľa § 61k ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku. Zároveň namietame proti povinnosti povinného zaplatiť oprávnenému trovy právneho zastúpenia v danej exekučnej veci z dôvodu, že oprávnenému nevznikli trovy právneho zastúpenia, keďže právne zastúpenie oprávneného je realizované v rozpore so zákonným rámcom poskytovania právneho zastúpenia v prípade dotyčného advokáta zastupujúceho oprávneného. V dôsledku toho si dovoľujeme vysloviť i pochybnosti ohľadom účinnosti právnych úkonov uskutočnených právnym zástupcom oprávneného vo vzťahu k danej exekučnej veci. Navrhujeme, aby súd neprihliadal na právne úkony uskutočnené právnym zástupcom oprávneného, respektíve aby boli posúdené ako by nenastali vzhľadom na to, že oprávnený nebol zastúpený advokátom v zmysle platných právnych predpisov, v dôsledku čoho oprávnenému nevznikli trovy právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. spočívajúce v odmene za zastupovanie klienta. Máme za to, že zákon č. 160/2015 Z. z. je zákon lex generalis voči zákonu č. 586/2003 Z. z., ktorý je zákonom lex specialis. Máme za to, že základnou podmienkou práva na odmenu advokáta v zmysle zákona č. 586/2003 Z. z. je výkon advokácie v súlade s týmto zákonom. Až následne na základe právnych služieb advokáta poskytnutých v súlade so zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii, môžu byť vyčíslené trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Predpokladom vyčíslenia trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je poskytnutie služieb advokáta v súlade so

zákonom č. 160/2015 Z. z., čo však v danom prípade nebolo naplnené. Máme za to, že právny zástupca žalovaného JUDr. Dušan Slanina, advokát, Trnava poskytoval svoje služby právneho zastupovania oprávneného v rozpore so všeobecne platnými právnymi predpismi, o čom mal povinnosť poučiť svojho klienta. Rozpor zastupovania oprávneného menovaným advokátom spočíva v tom, že ako advokát bol povinný odmietnuť poskytnutie právnych služieb vzhľadom na to, že mal a pri poskytovaní svojich právnych služieb využíval informácie o bývalom klientovi, pričom žalovaného tieto informácie mohli neoprávnené zvýhodniť a zároveň postupoval v rozpore so záujmami svojho minimálne bývalého klienta. K uvedenému uvádzame, že minimálne bývalým klientom menovaného advokáta bola blízka osoba vo vzťahu k povinnému a to L. M. s bydliskom N. XX, A. pričom zároveň súd zmenil svoj právny názor v tom smere, že uvedená osoba je blízka osoba k povinnému, teda záujmy povinného sú záujmami uvedenej blízkej osoby, ktorá bola klientom dotyčného advokáta. Máme za to, že zároveň prevádzkovaním právneho zastúpenia oprávneného menovaným advokátom došlo ku konaniu, ktorým menovaný advokát vedome poškodzoval záujmy minimálne bývalého klienta. V zmysle § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Poukazujeme na to, že uvedené právne zastúpenie oprávneného je zároveň v rozpore s dobrými mravmi v zmysle Občianskeho zákonníka. V dôsledku uvedeného taktiež považujeme vyčíslenie súdnych trov za nesprávne a navrhujeme zrušiť uvedené Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica alebo vykonať zmenu uvedeného Uznesenia s tým, že žalovanému sa priznávajú trovy právneho zastúpenia vo výške 0,00 EUR. Máme tiež za to, že pri prijatí uznesenia súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Strana nebola vôbec oboznámená s vyjadrením oprávneného jeho právneho zástupcu k návrhu na zastavenie exekúcie a tak jej bola odopretá možnosť reakcie naň, čím bolo strane znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. máme za to, že predmetným uznesením tiež nebolo rozhodnuté alternatívne o odklade exekúcie.“ Poukazom na uvedené skutočnosti povinný navrhuje, aby súd konajúci o sťažnosti zrušil napadnuté rozhodnutie a opätovne rozhodol o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, alternatívne o návrhu na odklad exekúcie, ako aj o trovách exekučného konania, a to ich nepriznaním oprávnenému a priznaním povinnému.

6. Na výzvu súdu sa k sťažnosti povinného vyjadril oprávnený, ktorý vo svojom vyjadrení uvádza, že: „Z obsahu podanej sťažnosti proti vydanému uzneseniu, ktorým bol návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnutý nepochybne vyplýva, že jeho cieľom je len účelové vytváranie prietahov vo vykonaní exekúcie. Oprávnený sa domnieva, že v podanej sťažnosti povinný neuvádza žiadne dôvody, ktoré by mohli zakladať zmenu vydaného uznesenia a pre ktoré by mohlo byť návrhu na zastavenie exekúcie vyhovené, pričom povinný len opakuje svoje „argumenty“ z návrhu na zastavenie exekúcie. Cieľom podanej sťažnosti je zrejme tiež naplnenie predstáv povinného známym kliše „Máme za to“, ktoré sú svojim obsahom právne a skutkovo vágne napriek tomu, že ich autorom je konateľ s druhostupňovým právnickým vzdelaním, ktorý však o podstate právnych noriem, ktoré sa pokúša analyzovať a aplikovať, pravdepodobne nemá potrebné znalosti. Zrejme preto sa vo všetkých svojich podaniach už niekoľko rokov zaoberá primárne osobou právneho zástupcu oprávneného namiesto toho, aby si riadne a včas splnil svoje záväzky vyplývajúce mu z právoplatných súdnych rozhodnutí a tieto nenavýšoval zbytočnými trovami exekučného konania. Keďže oprávnený sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 19. 3. 2021 vyjadril k návrhu na zastavenie exekúcie, v ktorom vyjadrení je uvedený základný názor k návrhu povinného na zastavenie exekúcie, nepovažujeme za dôvodné sa k právnym nezmyslom zopakovaným povinným v podanej sťažnosti opätovne vyjadrovať a v celom rozsahu sa vyjadrenia zo dňa 19. 3. 2021 pridržiavame.“ Na základe uvedeného preto oprávnený navrhuje, aby sťažnosť povinného proti uzneseniu bola ako nedôvodná zamietnutá a aby boli oprávnenému priznané trovy exekučného konania za podanie tohto vyjadrenia vo výške 20,83 Eur.

7. V zmysle § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

9. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

12. Po preskúmaní veci sa súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, ktoré vyšší súdny úradník dostatočne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil, a preto naň súd v celom rozsahu v podrobnostiach odkazuje.

13. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 11. odôvodnenia, súd nad rámec uvedeného k argumentácii povinného v podanej sťažnosti uvádza, že ustanovenie §61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré súd exekúciu zastaví, pričom povinný, ako nositeľ dôkazného bremena k svojim tvrdeniam, musí v návrhu na zastavenie exekúcie uviesť okolnosti, ktoré podľa neho, po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14. K námietke povinného, že vyšším súdnym úradníkom bol návrh povinného na zastavenie exekúcie vyhodnotený nesprávne ako návrh podaný po zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, a teda ako návrh, ktorý nemá odkladný účinok, súd uvádza, že obrana povinného spočívajúca v tom, že povinný mal údajne predmetný návrh na zastavenie exekúcie doručovať súdnemu exekútorovi najskôr elektronicky dňa 24.02.2021, a následne poštou dňa 05.03.2021, zostala len v rovine tvrdení, bez náležitého preukázania relevantnými dôkazmi. V súvislosti s uvedeným súd dodáva, že sú mu známe zákonné ustanovenie o doručovaní písomných podaní a o zachovaní účinkov včasnosti ich podania, teda konkrétne ustanovenie § 125 ods. 1 a 2 CSP, na ktoré sa odvoláva povinný, avšak z podanej sťažnosti ako aj z celého obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by povinný návrh na zastavenie exekúcie doručoval súdnemu exekútorovi najskôr elektronicky (v lehote 15 dní od doručenia Upovedomenia o začatí exekúcie), a následne v zákonnej 10 dňovej lehote (v zmysle §125 ods. 2 CSP) takéto podanie v elektronickej podobe bez autorizácie dodatočne doručoval súdnemu exekútorovi v listinnej podobe. Vyšší súdny úradník pri posudzovaní podania návrhu na zastavenie exekúcie povinným v rámci priznania alebo nepriznania jeho odkladného účinku postupoval správne, keď vychádzal z obsahu spisového materiálu ako aj z Predloženia návrhu na zastavenie exekúcie súdnym exekútorom zo dňa 23.03.2021, z ktorého jednoznačne vyplýva, že súdnemu exekútorovi bol doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie poštou dňa 08.03.2021, bez akejkoľvek zmienky o údajnom predchádzajúcom emailovom doručení. Súd preto záverom poznamenáva, že obrane povinného pred údajne nepravým posúdením jeho návrhu na zastavenie exekúcie bez odkladného účinku nemožno priznať právnu ochranu, nakoľko tvrdenia o jeho údajnom predchádzajúcom doručení v elektronickej podobe bez autorizácie, povinný náležite nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi.

15. Súd považuje za potrebné sa ďalej vyjadriť k námietke povinného ohľadom porušenia jeho práva na spravodlivý proces, keď mu súd nedoručil vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie, ku ktorému by sa mohol vyjadriť. Súd k uvedenému uvádza, že aj keď mu vyjadrenie oprávneného nebolo pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka doručené, voči rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie, bola prípustná sťažnosť v dôsledku čoho rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nebolo konečné. Povinný v tomto exekučnom konaní mohol na vyjadrenie oprávneného reagovať podaním sťažnosti, ktorú nakoniec i podal a táto mala za následok, že sa o jeho návrhu na zastavenie exekúcie ďalej koná. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (napr. uznesenie IV. ÚS 20/2019 zo 17.01.2019) je zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v exekučnom konaní ako nesorovom konaní značne oslabená. Exekučné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu. Exekučný súd nemal Exekučným poriadkom ani subsidiárne Civilným sporovým poriadkom stanovenú povinnosť, ani možnosť zasielať vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie na vyjadrenie

povinnému, nakoľko zákonodarca po novele č. 2/2017 Z. z. obmedzil možnosť právnych debát. Súd preto uvádza, že nezistil v postupe súdu, ktorý predchádzal vydaniu preskúmaného rozhodnutia, žiadne také procesné pochybenie, ktoré by mohlo viesť k porušeniu práva povinného na spravodlivý proces.

16. Pokiaľ povinný v súvislosti s vydaným exekučným titulom namieta rozpor so zákonom z dôvodu, že oprávnený je zastúpený advokátom, ktorý v minulosti zastupoval konateľa povinného, a teda namieta údajne nezákonné domáhanie sa dlhu oprávneným, súd zdôrazňuje, že sa jedná o obranu povinného, ktorou sa mal povinný brániť v základnom konaní. Napriek uvedenému súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením nedôvodnosti tejto obrany, tak ako ju posúdil vyšší súdny úradník v napadnutom rozhodnutí, pričom súd právny záver o jej nedôvodnosti považuje za zákonný a správny, zdôrazňujúc skutočnosť, že v prípade povinného a konateľa povinného (ktorému v minulosti právny zástupca oprávneného poskytoval právne služby) sa jedná o dva samostatné a odlišné subjekty práva, z dôvodu čoho je námietka povinného v celom rozsahu nedôvodná a nenapĺňajúca žiaden zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie vedenej v neprospech povinného.

17. K žiadosti povinného o odklad exekúcie súd poznamená, že o odklade exekúcie nie je oprávnený rozhodovať exekučný súd, ale toto rozhodovanie je výlučne v kompetencii súdneho exekútora v zmysle ustanovenia § 61h Exekučného poriadku.

18. Možno teda konštatovať, že v posudzovanom prípade sa exekúcia vedie na podklade spôsobilého exekučného titulu, ktorý je vykonateľný aj po materiálnej aj po formálnej stránke a z ktorého je zrejmé, kto má plniť, komu má plniť, akú povinnosť a v akej lehote má plniť. Na základe uvedených skutočností, súd konštatuje, že nezistil, žiadny rozpor medzi podaným návrhom na vykonanie exekúcie a Exekučným poriadkom, ktorý by odôvodňoval povinným tvrdený dôvod na zastavenie exekúcie, t.j. skutočnosť, ktorá by bránila vymáhateľnosti exekučného titulu v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, a tento dôvod na zastavenie exekúcie súd preto považoval za nepreukázaný.

19. Súd v tomto smere dodáva, že za skutkového stavu, keď oprávnený disponuje právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, exekučný súd nemôže oprávnenému odoprieť právo domáhať sa súdnej ochrany pri výkone priznaného práva. Oprávnený si v exekučnom konaní iba uplatňuje právo priznané mu vykonateľným exekučným titulom, ktoré nebolo povinným splnené dobrovoľne, t.j. realizuje svoje právo. Nekoná v rozpore s právom.

20. K ďalším tvrdeniam povinného a v súvislosti s prejavom nespokojnosti povinného s rozhodnutím predloženým exekučnému súdu ako exekučný titul, exekučný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, nie je právo na úspech v spore, resp. právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany sporu ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strán sporu. Tu súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010), ktorý konštantne uvádza, že nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.

21. Vychádzajúc teda zo skutočnosti, že povinný neuviedol a nepreukázal v podanom návrhu na zastavenie exekúcie žiadne skutočnosti odôvodňujúce, v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, súd podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a zamietol ju, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie.

22. Keďže povinný inicioval návrhom na zastavenie exekúcie exekučný spor s oprávneným, súd rozhodoval v súlade s § 199d a nasl. Exekučného poriadku aj o náhrade trov exekučného konania s tým súvisiacich, keď súd konštatuje, že v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie ako aj v konaní o sťažnosti bol úspešný oprávnený.

23. Podľa ust. § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

24. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

25. Podľa § 199e vety prvej a druhej po bodkočiarku Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby.

26. Oprávnený si náhradu trov, ktoré by mu vznikli v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie riadne a včas uplatnil. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekučného konania, je súd toho názoru, že nakoľko exekučné konanie je zásadne konaním návrhovým a ako také je ovládané dispozičnou zásadou, je výlučne v dispozícii oprávneného, aký nárok si voči povinnému v ňom uplatní a aký nie. Súd tak je oprávnený rozhodovať o takom nároku oprávneného, ktorý bol zo strany samotného oprávneného v exekučnom konaní uplatnený. Právny zástupca oprávneného si vo vyjadrení k sťažnosti povinného uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s jeho vyjadrením k sťažnosti povinného. Súd oprávnenému priznáva trovy 20,83 Eur (odmena za 1 právny úkon - podanie vyjadrenia k sťažnosti povinného vo výške 9,96 Eur + 1 x režijný paušál rok 2021 (10,87 Eur), pričom ich súd zohľadní po právoplatnosti tohto rozhodnutia vydaním dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).